26.01.2023

7-Б кл.

Всесвітня історія

вч. Рзаєва Н.О.

Тема: Італійські торгівельні республіки.

Мета: з'ясувати особливості розвитку країн басейну Середземного моря, розглянувши італійські міста-республіки, Папську державу, Південну Італію та Сицилію, а також боротьбу іспанців і португальців за звільнення Піренейського півострова від маврів — Реконкісту; удосконалити навички аналізу та систематизації інформації, робити висновки на основі отриманих фактів, оцінювати діяльність історичних осіб, висловлювати власні судження; виховувати інтерес до вивчення теми.

Перегляньте відео: https://youtu.be/ldYYszLiI-A

Опрацюйте опорний конспект:

Упродовж всього Середньовіччя в Італії так і не була створена єдина держава. Але тут з часів Давнього Риму існували міста, які змогли відродити свою минулу могутність, до того ж виникли й нові. Римські міста забезпечували хрестоносців зброєю, одягом, кораблями, продовольством. Це сприяло збагаченню їх скарбниці.

X–XI століття для італійських міст - час боротьби з сеньйорами за права комуни. Багато міст отримали ці права. Під владу міста-комуни переходила сільська округа і замки феодалів. Так виникали своєрідні міста-держави, в яких комуна відігравала роль столиці. Спочатку для ухвалення законів та інших важливих рішень скликалися збори за участі дорослих чоловіків, а пізніше - лише заможних. Ці збори отримали назву Велика рада. За виконанням рішень стежив уповноважений - подеста. Іноді подеста зосереджував у своїх руках всю повноту влади, так виникали тиранія і тирани. Приклад такого тиранії - правління сім'ї Медичі у Флоренції.

Італія за часів Римської імперії була її центром і одним із найрозвиненіших її районів. У Середні віки саме з Італії почалося відродження міського життя в Європі. Але постійне перебування під владою іноземних завойовників (лангобарди, візантійці, франки, араби, нормани, німецькі імператори) зумовило те, що італійські міста вважали за краще жити самостійним життям. У XI-XII ст. італійські міста перетворювалися на комуни. За формою правління міста-комуни були перевалено республіками. У містах вирувало бурхливе політичне життя: різні угруповання боролися за владу. У XII-XIII ст. найвпливовішими були два угруповання - гвельфи і гібеліни. Гвельфами називали прихильників імператора, гібелінами - пап римських. Проте у кожного міста були власні інтереси, які воно будь-що відстоювало.

Найбільш могутніми містами-державами були Флоренція, Венеція і Генуя.

Флоренція за доби Середньовіччя була одним із найбільш економічно розвинених міст Європи. Основу її багатства становило сукно, що виготовлялося у великих суконних майстернях. У середині XIV ст. таких майстерень налічувалося понад 200. Крім суконного виробництва, у Флоренції розвивалися виробництво шовкових тканин, обробка хутра та ювелірна справа. Також Флоренція була найбільшим центром торговельно-лихварських і банківських операцій. Розташовуючись поряд із Римом, флорентійські банки почали обслуговувати фінансові операції римських пап по всій Європі. Свідченням фінансової могутності Флоренції став золотий флорентійський флорин, який широко використовувався в міжнародній торгівлі.

Цьому сприяли такі передумови:

- зручне географічне розташування на перетині шляхів із Західної Європи до країн Сходу;
- об'єднання міст із селами (північноїталійські міста скинули місцевих феодалів, підкоривши собі місцеві села);
- хрестові походи, під час яких північноіталійські міста встановили свою монополію на торгівлю зі Сходом.

Венеція у XII—XV ст. була торговельною столицею й найбільшим містом Західної Європи (тут мешкало близько 100 тис. людей), потужною морською державою. Венеціанське купецтво твердо дотримувалося двох принципів торгівлі: безпеки й прибутковості. І перше, і друге мала гарантувати місцева влада.

Венеціанською торгівлею та заснуванням нових колоній займалася насамперед держава. Натомість у Генуї цими справами опікувалися приватні особи, купецькі компанії і об'єднання тощо. Торговельне суперництво між Венецією й Генуєю неодноразово призводило до кровопролитних морських війн.

Північноїталійські купці витіснили із середземноморських торгових шляхів візантійців і арабів та близько 400 років успішно розвивали міжнародну торгівлю. Через порти Близького Сходу європейці привозили товари з Індії, Китаю, Сирії.

У Венеції, Генуї, Флоренції, Пізі виникло власне виробництво шовку, скла, бавовняних тканин. Товарами зі Сходу, виробами європейських ремісників італійські купці забезпечували феодалів Західної Європи, одержуючи надприбутки золотом і сріблом.

Італія — батьківщина банків і бухгалтерії. Монархи, ніби змагаючись між собою, нещадно підробляли гроші: зберігаючи вагу, зменшували вміст дорогоцінного металу. Діловим людям було незручно і небезпечно перевозити велику кількість золотих, срібних чи мідних монет. Складно було розібратися, чи вони справжні. Тільки міняйли могли легко відрізнити фальшиві гроші. Агенти міняйла перебували там, де пролягали торговельні шляхи. Купець за відповідну плату міг отримати необхідну послугу чи пораду. Поступово міняйли перетворилися на банкірів. Уперше вони з'явилися в північноіталійських містах, у провінції Ломбардія. І сьогодні за спеціалізованими магазинами-салонами збереглася назва «ломбард».

Домашнє завдання: прочитати пар. 18.

Завдання надсилайте на освітню платформу Human, вайбер 097-880-70-81, або на ел. адресу <u>nataliarzaeva5@gmail.com</u>